

Blikken koets

2013

Ter gelegenheid van de inhuldiging van Koning Willem-Alexander op 30 april 2013, werd de actie "mijndroomvooronsland" aangekondigd. Toen ik mijn "droom" wilde insturen bleek de actie te zijn verdampt. Er was op de site wel een aanvraagformulier voor een oranje strik. Blikken koets De werkelijkheid is soms absurd, en dromen maken dat nog erger. Gister nog.

Ik reed als koetsier op de blikken koets. Ik had de steek van oom Kees achterstevoren op mijn hoofd. Voor de politiek maakte dat geen verschil. In de koets zaten onze koning Willem-Alexander en naast hem zijn koningin. Zij zwaaide naar rechts naar de menigte die niet te zien was, en hij zwaaide links uit het raampje naar mij. "Wat wil uwe majesteit?" vroeg ik. "Ik wil naar het volk, en hun toekomst." Goed zo. Ik hoefde niets te doen; ik mocht zelfs niks doen, vanwege mijn ministeriële verantwoordelijkheid. De paarden wisten de weg. Die waren daarvoor uitgekozen op de verkiezingen van Miss Horse, eens in de vier jaar. Even later waren het geen paarden maar varkens die zich al wroetend een weg baanden. Links stonden allemaal huizen, allemaal eender. "Iedereen is gelijk" stond erop. Dat was de naam van al die huizen. De huizen hadden ook een sticker op de voordeur: "ozb-gekeurd". Het volgende ogenblik waren het geen huizen meer maar allemaal ordners met privacy, vergaard dankzij daarop gerichte wetgeving en in centrale opslag extra goed namens de burger beschermd. "Ik zie nog steeds geen mens, laat staan toekomst." zei de koning en hij had gelijk. Ondertussen zwollen de ordners op, als geesten uit de fles, ze werden steeds groter en dikker, de muur van ordners werd steeds hoger en ze stonden steeds dichter langs de weg. Toen raakte de blikken koets klem zoals je alleen in een droom klem kunt komen te zitten. Zijne majesteit kon zijn portier niet eens meer openen en hij moest door het dak worden opgetild. Toen kwam van achter de ordners een platte prent tevoorschijn met allemaal gezichten, allemaal pasfoto's. Linksboven de koppen met de grootste afstand tussen haarinplant en neus en rechtsonder de koppen met de kleinste kin; in een raster van twaalf bij twaalf met rechtsonder nog een apart hokje "Individuele zonder rubriek" en in een klein kriebelpootje: "te verwijderen." "Ziehier uw volk!" galmde het uit een luidspreker.

De koning zweeg. "Was ik maar prins gebleven, dan wist ik van de prins geen kwaad, maar nu.... geen mens te zien." en even later, schreeuwend: "Ik weiger deze wet te tekenen!"

De ordners begonnen te beven van angst; zulke onhoffelijke taal. Hun hele stapel dreigde zich op ons te stortten. Mijn bed rammelde alsof alle duivels van de gebroeders Grimm uit hun graf waren herrezen.

"Maar majesteit!" knetterde de luidspreker die nu onderin de blikken koets bleek te zijn verstopt: "We hebben uw volk nog wel zo overzichtelijk gerubriceerd!"

Toen werd de koning misselijk en dat was maar goed ook want zo akelig moet je toch niet willen dromen.

Werkendam, 29 februari 2013

Vincent Loosjes